

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie: Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent: 'Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.'

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusterstrilogie

1 *Dansen op lucht*

2 *Hemel en aarde*

3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde*

2 *Gesloten hart*

3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot*

2 *Op zoek naar de bron*

3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur*

2 *De baai der zuchten*

3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes*

2 *Dans van de goden*

3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom*

2 *Koester je droom*

3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur*

2 *Geboren in ijs*

3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin*

2 *Vanuit het duister*

3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld*

2 *Armen vol rozen*

3 *Proeven van liefde*

4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

1 *Voor nu en altijd*

2 *De eerste en laatste*

3 *Alles voor elkaar*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Nora Roberts als

J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

Oorsprong

Herinnering

Verwachting

Onschuld

Wederhelft

Fluweel

Verlossing

Belofte

Verbonden

Illusie

Sensatie

Verdorven

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

J.D. Robb

Verdorven

Deel 32 in de *Eve Dallas*-serie

Vertaald door Paul Janse

ISBN 978-90-492-1085-4

ISBN 978-94-023-2903-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Treachery in Death*

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Trevillion

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Paul Janse

© 2011 Nora Roberts

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

De mens is van nature niet volledig geneigd tot goed of kwaad.
Dat manifesteert zich pas op het moment van handelen.

– Nathaniel Hawthorne

Ze koesterde haar toorn om deze warm te houden.

– Robert Burns

1

De oude man lag dood op een rommelige stapel candybars en kauwgom. Gebarsten blikjes frisdrank, energiedrank en sportdrank gutsten in kleurrijke stromen uit de kapotgeslagen glazen koeler. Overal op de vloer van de kleine kruidenierszaak lagen gescheurde zakjes verkrumelde sojachips.

Aan de muur achter de toonbank hing een ingelijste foto waarop een veel jongere versie van de dode man stond, samen met een vrouw van wie Eve aannam dat het zijn weduwe was. Ze stonden arm in arm voor de winkel, met gezichten die straalden van trots en blijdschap en alles wat de toekomst te bieden had. Aan de toekomst van die gelukkige jongeman was vandaag een einde gekomen in een zee van bloed, frisdrank, snoep en snacks.

Midden in dat tafereel van dood en vernieling bestudeerde inspecteur Eve Dallas het lijk, terwijl de agent die hem had gevonden haar bijpraatte. ‘Zijn naam is Charlie Ochi. Samen met zijn vrouw runde hij deze winkel al zowat vijftig jaar.’

Aan de spiertrekking bij zijn mond kon Eve zien dat hij het slachtoffer had gekend. ‘Mevrouw Ochi staat achter bij de lijkschouwer.’ Weer die spiertrekking. ‘Ze hebben haar ook nog ervan langs gegeven.’

‘Ze?’

‘Drie, zei ze. Drie mannen van begin twintig. Een witte, zei ze, een zwarte en een Aziatische. Ze hadden al een keer eerder iets proberen te stelen en toen waren ze weggejaagd. Ze meende gezien te hebben dat ze een of ander zelfgemaakt apparaat hadden. Daar verstoorden ze de beveiligingscamera mee.’

Hij maakte met zijn kin een beweging naar de camera. ‘Zo stoned

als een garnaal, denkt ze. Ze gierden van het lachen en propten hun zakken vol met snoeprepen. Toen zij ze probeerde tegen te houden, gaven ze haar een klap met een of ander soort knuppel. Toen kwam de ouwe tevoorschijn. Ze sloegen hem maar hij bleef tekeergaan. Een van de mannen duwde het apparaat tegen zijn borst. Mevrouw Ochi zei dat hij als een baksteen op de grond stortte. Ze pakten een hele hoop spul bij elkaar – snoep, chips en zo – en al die tijd bleven ze maar lachen. Toen sloegen ze de boel kort en klein en renden weg.’

‘Heeft ze je een beschrijving gegeven?’

‘Ja, en best een goede. Maar beter nog: een getuige heeft ze zien wegreppen en heeft een van de mannen herkend. Bruster Lowe, noemt zich Skid. Ze liepen in zuidelijke richting. De getuige heet Yuri Drew en staat buiten. Hij is degene die ons gebeld heeft.’

‘Oké, blijf in de buurt, agent.’ Eve wendde zich tot haar partner. ‘Hoe wil je het aanpakken?’ Toen Peabody met haar donkere ogen knipperde, zei Eve: ‘Jij krijgt de leiding over deze. Hoe wil jij het aanpakken?’

‘Oké.’ Peabody’s badge was niet spiksplinternieuw, maar glom toch nog behoorlijk. Eve gaf haar even de tijd om haar gedachten op een rijtje te zetten.

‘Laten we Lowe natrekken, zijn adres achterhalen, zijn strafblad als hij dat heeft. Misschien vinden we vriendjes die bekend zijn bij de politie. We moeten nu de beschrijvingen naar buiten brengen, met namen als we die weten. Ik wil dat we deze kloodzakken vinden, en snel ook.’

Eve zag dat haar voormalige assistent, nu haar partner, steeds meer zelfvertrouwen kreeg.

‘De sweepers moeten komen. Die idioten hebben waarschijnlijk overal vingerafdrukken en sporen achtergelaten. We bekijken beelden van de beveiligingscamera van voordat ze die hebben verstoord en laten de rest over aan EDE.’

Peabody, die haar donkere haar achter haar vierkante gezicht naar

achteren had gestoken in een kort, springerig staartje, keek naar het lijk. 'Nu de data, zijn identiteit bevestigen.'

'Komt voor mekaar,' zei Eve en Peabody knipperde opnieuw. 'Echt?'

'Jij bent hoofdonderzoeker.' Eve zette haar lange benen stevig neer en las het scherm van haar PPC af. 'Lowe, Bruster, alias Skid, wit, leeftijd drieëntwintig. Adres onbekend. Laatste bekende adres op Avenue B, de woning van zijn moeder. Heeft een strafblad en een openbaar jeugdstrafblad. Bezit van verboden middelen, vandalisme, winkeldiefstal, vernieling van privé-eigendom, motor opvoeren, blabla.'

'Vergelijken met –'

'Al gedaan. Jij bent niet de enige die met deze dingen kan omgaan,' zei Eve. 'Als we kijken naar arrestaties vinden we zijn waarschijnlijkste handlangers Leon Slatter, alias Slash, man van Aziatische afkomst, leeftijd tweeëntwintig, en Jimmy K Rogan, alias Smash, zwarte man, leeftijd drieëntwintig.'

'Dat is heel mooi. Adressen?'

'Van Slatter is het bekend, op West Fourth.'

'Uitstekend. Agent, neem die gegevens over van de inspecteur. Ik wil dat die drie personen worden opgepakt. Mijn partner en ik zullen helpen met zoeken als we klaar zijn, maar laten we dit nu al in gang zetten.'

'Komt voor mekaar.'

'Ik doe de getuige wel,' zei Peabody tegen Eve. 'Doe jij de echtgenote. Oké?'

'Jij bent –'

'Hoofdonderzoeker. Gesnopen. Dank je, Dallas.'

Het was nogal wat om te worden bedankt voor het overdragen van een lijk, dacht Eve, terwijl ze hurkte om de identiteit van de dode te bevestigen met behulp van haar printpad. Maar ze zaten niet voor niets bij Moordzaken.

Ze onderzocht het lichaam nog een paar minuten, keek naar de blauwe plekken op de slaap en de armen. Ze was er zeker van dat

de schouwarts zou bevestigen dat die geen van alle dodelijk waren geweest. Waarschijnlijk had Ochi een schok gekregen van de zelfgemaakte elektronische jammer die tegen zijn borst was geduwd, waardoor zijn drieëntachtig jaar oude hart was gaan stilstaan.

Ze stond op en keek nog eens rond naar het tafereel van nutteloze vernieling. Voor zover ze zag, was het een mooie winkel geweest. Onder de gemorste dranken en de bloedspetters vertoonden de vloeren, het venster en de toonbank een schone glans. De spullen die niet op de grond waren gegooid en niet kapot waren, stonden keurig gerangschikt op hun planken.

Vijftig jaar, zo had de agent gezegd, hadden ze hun winkel gerund ten dienste van de gemeenschap, hadden ze hun leven geleefd, totdat drie eikels het verwoestten voor wat candybars en sojachips. Na een tiental jaar bij de politie verrasten de dingen die mensen elkaar aandeden haar niet meer. Maar ze werd nog steeds razend van de verwoesting en de onverschilligheid.

Ze liep naar achteren, waar het kantoor en de voorraadkamer zich bevonden. De lijkschouwer was zijn spullen aan het inpakken.

‘U kunt echt het beste met ons meekomen, mevrouw Ochi.’

De vrouw schudde het hoofd. ‘Mijn kinderen en kleinkinderen zijn onderweg. Ik wacht op mijn kinderen.’

‘Wanneer ze er zijn, moet u naar de dokter om u te laten onderzoeken.’ Hij praatte zacht en vriendelijk en legde voorzichtig zijn hand op haar arm. ‘Oké? Ik vind het zo erg voor u, mevrouw.’

‘Dank u wel.’ Haar felgroene ogen, in een door de tijd getekend gezicht dat door blauwe plekken werd ontsierd, richtten zich op die van Eve. ‘Ze hebben Charlie vermoord,’ zei ze simpelweg.

‘Ja, mevrouw. Gecondoleerd. Het spijt me.’

‘Het spijt iedereen. De drie die hem hebben vermoord gaan er ook spijt van krijgen. Als ik kon, zou ik ze eigenhandig laten voelen wat ze hebben gedaan.’

‘Daar gaan wij voor u voor zorgen. Ik ben inspecteur Dallas. Ik wil u graag een paar vragen stellen.’

‘Ik ken u.’ Mevrouw Ochi tilde haar hand op en tikte met een vinger in de lucht. ‘Ik heb u op televisie gezien, bij *Now*. U was bij Nadine Furst. Charlie en ik kijken graag naar haar programma. We wilden dat boek lezen dat ze over u geschreven heeft.’

‘Dat gaat eigenlijk niet over mij.’ Eve ging er niet over door, omdat er belangrijkere dingen besproken moesten worden, en ook omdat ze het een beetje gênant vond. ‘Vertel me eens wat er gebeurd is, mevrouw Ochi.’

‘Ik heb het al aan die andere agent verteld en ik zal het ook aan u vertellen. Toen ze binnenkwamen, stond ik achter de toonbank en was Charlie hier, achterin. We hadden ze gezegd dat we ze niet in de winkel wilden hebben, omdat ze stelen en dingen kapotmaken, omdat ze ons en onze klanten beledigen. Altijd ellende met die drie. Het is tuig. Die witte jongen richt dat ding dat hij in zijn hand heeft op de camera en de monitor op de toonbank gaat op sneeuw.’

Haar stem klonk alsof ze de woorden met een hamer uit steen beitelde en haar ogen bleven fel en droog. Geen tranen, dacht Eve, nog niet. Alleen maar de koude gloed van die woede die alleen overlevenden kennen.

‘Ze lachen,’ vervolgde mevrouw Ochi, ‘ze slaan elkaar op de rug, geven elkaar boksen en die zwarte zegt: “Wat ga je nou doen, ouwe bitch,” en hij pakt een hand met snoep. Ik schreeuw dat ze moeten opdonderen en die andere, van Aziatische afkomst, slaat me ergens mee. Ik zie sterretjes en probeer naar achteren te lopen, naar Charlie, maar die vent slaat me nog een keer en ik val op de grond. En ze blijven maar lachen. Stoned. Ik weet hoe stoned eruit ziet. Charlie komt tevoorschijn. Ik lig op de grond en denk dat die Aziatische me weer gaat slaan, maar Charlie geeft hem een klap en hij deinst achteruit. Ik probeer op te staan om te helpen, maar...’

Haar stem brak en een deel van de woede maakte plaats voor schuldgevoel.

‘U was gewond, mevrouw Ochi.’

‘Die zwarte sloeg Charlie zoals de Aziatische mij had geslagen, maar Charlie viel niet. Charlie is niet breed, niet jong zoals die moordenaars, maar hij is wel sterk. Altijd geweest.’ Ze haalde diep adem en kwam een beetje tot rust. ‘Hij sloeg terug. Ik probeerde op te staan en keek of ik iets zag waarmee ik kon slaan. Toen zei die witte: “Krijg de tering, ouwe kankerlijer,” en hij duwde dat ding, de jammer of stunner of wat het ook was, tegen Charlie aan. Hier.’ Ze legde een hand op haar hart.

‘Het maakte geluid,’ vervolgde mevrouw Ochi, ‘elektrisch geluid, zoals de sneeuw op het scherm als u snapt wat ik bedoel. En toen begon het te klikken en toen viel Charlie op de grond. Hij drukte een hand tegen zijn hart en hij zei “Kata”, hij zei mijn naam.’ Haar lippen tilden, maar ze bracht ze weer onder controle. ‘Hij zei “Kata” en toen viel hij op de grond. Ik kroop naar hem toe. Ze bleven maar lachen en schreeuwen, sloegen dingen kapot, stonden op dingen te stampen. Een van de drie, ik weet niet welke, trapte me in mijn zij en toen renden ze naar buiten.’

Mevrouw Ochi sloot even haar ogen. ‘Ze renden naar buiten en even later, een minuut misschien, misschien minder, rende Yuri naar binnen. Hij probeerde Charlie te helpen, probeerde zijn hart weer op gang te krijgen. Yuri is een goede jongen, zijn vader heeft lang geleden nog voor ons gewerkt. Maar hij kon Charlie niet helpen. Hij belde de politie en een ambulance en haalde ijs uit de vriezer om op mijn hoofd te doen. Hij bleef bij me zitten, bij mij en Charlie, tot de politie kwam.’

Ze boog zich voorover. ‘Het zijn geen belangrijke mensen. Wij ook niet, niet het soort belangrijke mensen waar u bij *Now* met Nadine Furst over praat. Maar u gaat toch wel zorgen dat ze hiervoor gestraft worden?’

‘U bent belangrijk voor de NYSPD, mevrouw Ochi. U en meneer Ochi zijn belangrijk voor mij, voor mijn partner en voor elke politie-agent die aan deze zaak werkt.’

‘Ik geloof u als u dat zegt, omdat ú het gelooft.’

‘Ik wéét het. We zijn al naar ze op zoek en we zullen ze vinden. Het zou helpen als ik uw bewakingsdisk zou kunnen krijgen. Als ze de camera niet hebben gestoord voordat ze naar binnen kwamen, hebben we ze op beeld. En we hebben uw verklaring, en die van Yuri. Ze komen hier niet mee weg.’

‘Er zit geld in de doos onder de toonbank. Niet veel, we hebben niet veel geld in de winkel, maar ze wilden geen geld. Snoep, frisdrank, chips. Dat wilden ze ook niet echt. Ze wilden alleen maar breken en pijn doen en scheuren. Hoe kunnen jongens zo in beesten veranderen? Weet u dat?’

‘Nee,’ zei Eve. ‘Dat weet ik niet.’

*

Eve keek toe terwijl de kinderen van mevrouw Ochi haar in een auto zetten om haar mee naar de dokter te nemen, en ook toen het lichaam van meneer Ochi in een auto werd geschoven om naar het mortuarium te worden gebracht.

De zomer van 2060 was tot nu toe snikheet geweest en het zag er niet naar uit dat dat snel ging veranderen. Ze stond buiten in de hitte en haalde een hand door haar korte bruine haar. Ze verlangde naar een briesje. Een paar keer moest ze de aandrang onderdrukken om Peabody in beweging te brengen, om haar opdrachten te gaan geven. Grondigheid was goed, zei ze tegen zichzelf. Foto's van de verdachten gingen al rond, agenten stonden al op deuren te kloppen.

Pas na enige tijd dacht ze aan haar zonnebril en ze was een beetje verrast toen die wel degelijk in haar zak bleek te zitten. Ze schoof hem

op haar neus zodat het felle zonlicht dat in haar whiskykleurige ogen scheen, werd getemperd. Zo bleef ze even staan met haar lange, slanke gestalte in een beige jasje en donkere broek, op versleten schoenen, tot Peabody naar haar toe kwam.

‘Niemand thuis op de adressen die we hebben, en de moeder van Bruster zegt dat ze haar zoon al weken niet heeft gezien en dat ze hem liever kwijt dan rijk is. Maar een van de burens van Slatter zegt dat hij ze vanochtend alle drie heeft zien vertrekken. Hij zegt dat ze daar alle drie al een paar weken pitten.’

‘Het zijn eikels,’ zei Eve. ‘Ze keren wel weer terug naar hun hol.’

‘Ik laat het in de gaten houden, voorlopig door twee mannen. De getuige, Yuri Drew, stak net de straat over toen hij ze naar buiten zag rennen. Hij herkende Bruster omdat ze een paar keer ruzie hadden gehad tijdens basketbalwedstrijdjes op een veldje niet ver hiervandaan, en bovendien was Yuri een keer in de winkel toen ons slachtoffer ze wegjoeg. Hij herkende ze alle drie, maar wist alleen van Bruster de naam. De jongen brak twee keer in tranen uit terwijl hij zijn verklaring aflegde,’ voegde Peabody eraan toe. ‘Zijn vader heeft –’

‘Voor ze gewerkt,’ vulde Eve aan. ‘Had ik al gehoord.’

‘Hij heeft foto’s bekeken. Ik liet een serie zien op mijn PPC en hij haalde ze er zonder aarzelen alle drie uit. Hij doet niets liever dan tegen ze getuigen. Heb je deze aan mij gegeven omdat het een inkoppertje is?’

‘Als je denkt dat het een inkoppertje is, vliegt de bal gegarandeerd over de lat.’

Nu zette Peabody ook haar zonnebril op en Eve zag zichzelf weer spiegeld in de regenboogkleurige lenzen. ‘Hoe kijk je door die dingen? Ziet alles eruit als een of ander stom sprookje?’

‘Je kijkt niet dóór een regenboog, de anderen kijken erín. Supervet.’

Eve vond het vooral compleet onpolitieachtig. Ze haalde haar schouders op. ‘Wat wil je nu doen?’

‘We zullen wel met de moeder moeten gaan praten, met de burens, kijken of we nog andere kompanen kunnen opduiken. Maar misschien kunnen we op weg daarheen eerst ergens anders gaan kijken. Ze waren high, kregen enorme zin in wat lekkers en gingen bij de winkel langs. Nu zijn ze aan het nagenieten van hoe hilarisch het was om die tent in puin te slaan en wat te dollen met een oud echtpaar. Misschien weten ze dat Ochi dood is, maar misschien ook niet.’

Eve concludeerde dat de zonnebril in elk geval geen regenboog maakte van Peabody’s hersenen. Peabody dacht als een politieagent. ‘Ik wed van niet, en ik denk ook dat ze stom genoeg zijn om nog wat rond te hangen en misschien nog wat meer spul te scoren.’

‘De getuige en de moeder hebben we wat plekken genoemd waar die lui vaak uithangen. Er kijken al veel agenten naar ze uit, maar –’

‘Waarom dan niet nog twee? Zin om te rijden?’

‘Echt?’ Peabody’s mond viel open.

‘Jij bent hoofdonderzoeker.’

‘Oké, joepie! Nou en of.’ Peabody klom verrukt achter het stuur. ‘Hier verlang ik al naar sinds de dag dat Roarke deze aan jou gegeven heeft. Vanbuiten lijkt het niks, maar hij is vet in het kwadraat.’

Dat kon Eve alleen maar beamen. Haar man snapte wat zij mooi vond en vond het heerlijk om haar cadeaus te geven. Een van zijn eerste, een diamant in de vorm van een traan die twee keer zo groot was als haar duim, droeg ze altijd onder haar shirt. Hij was verfijnd en prachtig en waarschijnlijk meer waard dan het bruto nationaal product van een klein land. Maar als ze moest kiezen tussen de diamant en deze auto, die op het oog een waardeloos prul was, dan werd het zonder twijfel de auto.

‘Ik heb een seksbar, een gamehal, een pizzatent en dat basketbalveldje,’ begon Peabody. ‘Ik kan een route in de navi zetten die ons er zo snel en efficiënt mogelijk langs stuurt.’

‘Klinkt als een strak plan.’

‘Maar? Kom op. Ik geef jou ook input als jij hoofdonderzoeker bent.’

‘Ze hebben allerlei junkfood meegegraaid, dus waarom zouden ze naar een pizzatent gaan, vooral als ze zo opgefokt zijn? Seksclub, ja, misschien wel, als ze zin hebben in een beurt.’

‘Maar?’ herhaalde Peabody.

‘Ze hebben net een paar oude mensen in elkaar geslagen. Waarschijnlijk weten ze niet dat ze een van hen hebben gedood. Het gaat ze om de lol. Ze hebben niks uit de kas gepakt, ze hebben de trouwringen van de Ochi’s, hun polsunits, de portemonnee van het slachtoffer allemaal niet meegenomen.’

‘En een seksclub kost geld,’ begreep Peabody. ‘Zeker inclusief een beurt.’

‘Ze hebben junkfood gescoord en bewezen hoe megacool ze waren. Als je stoned bent, als je denkt dat je megacool bent en het geweldig naar je zin hebt, dan wil je opscheppen of misschien nog ergens een paar koppen tegen elkaar slaan.’

‘Gamehal of basketbal. Ik snap het. Proberen we die eerst. Als we geen succes hebben, gaan we langs bij de andere.’

Eve knikte goedkeurend. ‘Beter plan.’

Peabody toetste de locaties in. ‘Denk je echt dat ze niet weten dat Ochi dood is?’

‘Ze zijn stoned, ze zijn dom, het zijn eersteklas eikels. Maar ze hebben geen van drieën een moord achter hun naam staan. Ze zijn lachend en high-fivend naar buiten gerend. Als ze hadden geweten dat ze iemand vermoord hadden, hadden ze waarschijnlijk ook de vrouw afgemaakt en iets over dat doden gezegd. Dat hebben ze niet gedaan.’

De gamehal zat tjokvol. Het was koeler dan buiten, dacht Eve, maar toch vroeg ze zich af waarom iemand op een zomermiddag aan zo’n machine gekluisterd zou willen zitten, te midden van die kakofonie van belletjes, fluitjes, geschreeuw, gebrul en ontploffingen en die draaiende, knipperende en flitsende lichten.

De mollige, bleke medewerker bij de ingang wierp een blik op de ID-foto's.

‘Waar. Ze komen hier regelmatig gamen. Eentje maakte een paar dagen geleden een knaller met een high score voor Assassins. Staat nog steeds. Ga ik persoonlijk verbeteren wanneer ik tijd heb, want het is een klojo.’

‘Zijn ze vandaag hier geweest?’ vroeg Peabody.

‘Onwaar. Ze gamen meestal ’s nachts. Stoners als ze spul te pakken kunnen krijgen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Tets gedaan?’

‘We moeten met ze praten.’ Peabody haalde een kaartje tevoorschijn. Neem contact met me op als ze komen. Wat is de topscore bij Bust It?’

Hij spitste de oren. ‘Game jij?’

‘Ware solide G-bitch. Heb de ace geslagen op Bust It.’ Ze stak drie vingers in de lucht. ‘Tripel.’

‘Respect man,’ zei hij bewonderend. ‘Potje?’

‘Ben nu bezig, maar ik kom misschien een keer terug.’

‘Ben ik er klaar voor,’ zei hij grijnzend.

‘Top. Ben ik je man,’ zei ze. ‘Tag me als ze komen.’

Hij veegde met een vinger over zijn hart en stak haar kaartje in zijn zak.

‘Wat was dat?’ vroeg Eve.

‘Misschien zou hij ons taggen, maar waarschijnlijk niet, want het interesseerde hem geen bal. Ik schatte in dat hij mijn kaartje gewoon weg zou gooien. Daarom zorgde ik dat ik zijn aandacht en respect kreeg. Gamers onder elkaar. Beetje stom, maar het werkte wel.’

‘Waar,’ zei Eve en Peabody lachte.

Ze baanden zich een weg door het verkeer, langs met graffiti bespoten keten die na de Stadsoorlogen waren neergezet. Mannen die niets beters te doen hadden, zaten op brokkelige stoeptegels en slurpten bier of ander bocht uit flesjes die in bruin papier waren gewikkeld. Ongure

types stonden in kleine groepjes bij elkaar, de meesten in strakke tanktops om te pronken met hun tatoeages en zweterige spieren.

In het verbleekte asfalt van het basketbalveldje zaten scheuren en het hek eromheen was roestig. Iemand had de moeite genomen om het afval naar het hek te schuiven of te veggen, en het gebroken glas lag te glinsteren alsof iemand een verzameling diamanten was verloren.

Een groep jongemannen speelden een wedstrijdje, shirts tegen blote basten. Op sommige blote basten zaten schrammen en blauwe plekken. Toeschouwers stonden of zaten tegen het hek geleund en riepen beledigingen en irritante opmerkingen tegen de spelers. Verder zaten er nog twee tieners, die probeerden met hun tong binnendoor elkaars navel te bereiken.

Peabody stopte achter de carrosserie van een leeggesloopte middenklasser.

Iemand had FUK U op de gedeukte achterklep geschilderd. 'Wat zegt het over de geletterdheid van de mensen wanneer ze niet eens meer *fuck* kunnen spellen? Triest,' vond Eve.

'Bruster,' zei Peabody en ze wees met haar kin naar het sportveld.

'Yup, ik heb hem gezien, en ook die andere twee klootzakken.'

'Ik vraag assistentie.'

'Oké.'

Eve bekeek het spektakel even. De drie zaten in het team van de shirts en die shirts zaten zweterig aan hun torso geplakt. Jimmy K had zijn slobberbroek opgerold tot boven zijn knokige knieën en Eve zag aan zijn ritme en zijn bewegingen dat hij wel wat in zijn mars had. In de hitte zweette hij als een otter en zijn conditie was misschien beter geweest als hij niet kort geleden nog drugs had gebruikt.

Brusters gezicht was rood als een kreeft en droop van het zweet. Uit de razernij die op zijn gezicht te lezen stond, concludeerde Eve dat de blote basten gehakt maakten van de shirts. Slatter rende hijgend

over het veld, zijn tong hing hem op zijn schoenen. Zelfs van deze afstand kon Eve zien hoe zijn borst op en neer bewoog.

‘Ze zijn nog high,’ zei Eve. ‘Ze zijn buiten adem, ze zitten erdoorheen. Ze zouden nog geen eenbenige peuter eruit kunnen lopen.’

‘Assistentie over vier minuten.’ Toen Eve alleen maar knikte, maakte Peabody een ongeduldige beweging. ‘Oké, laten we die klootzakken te pakken gaan nemen.’

‘Ik kan niet wachten.’

Ze stapten uit. Terwijl ze overstaken, hadden een paar mensen bij het hek ze al door. Sommigen lachten spottend, anderen waren duidelijk niet op hun gemak, weer anderen probeerden zich onzichtbaar te maken door een wezenloze blik op te zetten.

Op het veld pakte Bruster de bal van een tegenstander af door met zijn elleboog in diens buik te rammen. Er brak een korte vechtpartij uit, waardoor Eve en Peabody de tijd kregen om over te steken en door het hek het veld te betreden.

Eve schopte zachtjes met haar voet tegen de navelkietelaars. ‘Wegwezen.’ Om het wat overtuigender te maken, tikte ze op het wapen onder haar jasje. Ze krabbelden overeind en brachten zich in veiligheid.

Ze negeerde de anderen die ineens besloten hadden dat er betere plekken waren om te vertoeven, en nonchalant door het hek naar buiten liepen. Ze wilde op Bruster af gaan, maar plantte onderweg haar schoen op de borst van Slatter, die piepend en bloedend op de grond lag.

‘Liggen blijven. Als je opstaat en probeert te vluchten, gebruik ik mijn stunner, en dan lig je meteen weer op de grond in je broek te pissen.’ Ze trok haar wapen om het dreigement kracht bij te zetten en keek hoe Peabody probeerde door de wirwar van priemende ellebogen en zwaaiende vuisten Bruster te pakken te krijgen, die tussen de vechters op de grond lag.

Jimmy K zat op de grond en voelde aan een bebloede lip. 'We hebben niks gedaan. Die kleine witte fucker daar heeft me geslagen.'

'O ja?' Hij was de Ochi's en de winkel dus compleet vergeten. De levens die hij aan gruzelementen had geslagen. 'Zit. Blijf,' zei ze.

Maar Bruster was het niet vergeten. Eve zag dat zijn ogen vonken schoten toen Peabody hem wegtrok van de jongen op wie hij aan het inbeuken was. Ze dook weg voor zijn vuist, ontweek zijn trap en probeerde intussen zichzelf bekend te maken als politiefunctionaris.

Slatter probeerde weg te rollen van onder Eves schoen. Eve zette gewoon wat meer druk met haar voet. 'Ik kan een paar ribben breken,' zei ze, 'en zeggen dat het tijdens het basketballen is gebeurd. Denk daar maar eens over na.'

In plaats van haar wapen te trekken, blokkeerde Peabody een vuistslag, maar de vuist schampte toch haar schouder en de volgende raakte, voor zover Eve kon zien, haar oor behoorlijk vol. De regenboogzonnebril gleed half van Peabody's neus af en ze produceerde een halfbakken jab. Ze beweegt zich log, constateerde Eve hoofdschuddend, en ze verraaft haar moves.

Toen Bruster de jammer uit zijn zak haalde, tilde Eve haar wapen op, klaar om te schieten. Maar Peabody zei: 'Fuck, man!' en trapte hem in zijn ballen. Hij zakte kokhalzend op de grond en de jammer vloog uit zijn hand. Eve gaf Peabody extra reflexpunten omdat ze het apparaat wist te vangen voordat het op de grond viel.

'Je bent gearresteerd, en niet zo'n beetje ook.' Peabody hurkte, rolde Bruster om en sloeg hem in de boeien. 'Wil je ook?' riep ze tegen Jimmy K die schuin naar achteren begon te lopen.

Hij verstarde. 'Nope. Kom op, man. Gewoon een potje basketbal. Niks aan de hand.'

'Had je gedacht.' Ze kwam overeind en zag dat Eve Slatter handboeien omdeed. 'Gezicht naar beneden,' beval ze en ze boeide ook Jimmy K, terwijl de assistentie met loeiende sirene kwam aanrijden.

‘Laat een bus komen,’ zei Peabody tegen de eerste agent die erbij kwam. ‘Een paar van deze kerels hebben eerste hulp nodig. Noteer hun namen,’ voegde ze eraan toe. ‘We zetten ook nog geweld tegen deze bloedende figuren erbij. En stop deze drie in een wagen.’

‘Ja, chef.’

Peabody keek Eve grijnzend aan. Met haar lippen vormden ze de woorden ‘Hij noemde me chef’. Toen schraapte ze haar keel. ‘Inspecteur, wil je deze klojo’s vertellen waarvan ze beschuldigd worden en ze op hun rechten wijzen?’

‘Natuurlijk. Bruster Lowe, Leon Slatter en Jimmy K Rogan, jullie zijn gearresteerd wegens moord –’

‘We hebben niemand vermoord!’ schreeuwde Jimmy K bijna, terwijl een paar agenten hem overeind sleurden. ‘Jullie hebben de verkeerde gasten te pakken, man. We speelden b-basketbal.’

‘Verdere aanklachten zijn poging tot moord, geweld, vernieling, diefstal en in het geval van Bruster verzet tegen arrestatie en geweld tegen een politiefunctionaris. Dat laatste kunnen we voor de gein misschien opwaarderen tot poging tot moord op een politiefunctionaris.’

Toen de drie mannen in de wagen waren gezet, veegde Peabody met haar handen over haar gezicht. ‘Dat was goed werk, man. Maar au!’ Ze hield haar hand tegen haar oor.

‘Je bent log.’

‘Hé, geen fatshaming terwijl ik hoofdonderzoeker ben.’

‘Het gaat niet om je gewicht, Peabody, maar je houdt het te veel boven je voeten. En je aarzelt. Goede reflexen, maar je moves zijn traag. Je moet wat aan je gevechtstechniek doen.’

‘Mijn oor tuit nog steeds, dus ik kan er niks tegen inbrengen. Ik zal eraan werken.’

‘Maar je hebt hem eronder gekregen, en dat is inderdaad goed werk.’ Eve draaide zich om toen ze het hoge gegil van haar autoalarm hoorde.

Ze zag dat een hoopvolle autodief onzacht op straat landde nadat het alarm was afgegaan, en dat zijn slotentrekker de goot in rolde.

‘Het alarm werkt. Goed om te weten.’

Ze wandelde terug en liet de dief wegstrompelen. Die had zijn lesje wel geleerd.

‘Ik heb dorst. Ik heb zin in frisdrank.’ Peabody keek opzij naar Eve. ‘Ik stop onderweg naar het Hoofdbureau voor een drankje. Ik wil ze sowieso wat tijd geven om te zweten. Tegen de agenten heb ik gezegd dat ze de arrestanten apart moeten houden en dat ze verhoorkamers moeten reserveren. Jimmy K is de zwakke schakel, denk je niet? Het lijkt me dat we eerst maar met hem aan de slag moeten.’

‘Lijkt me goed.’

‘Ik wil *bad cop* zijn.’

Eve keek opzij naar haar partner met de regenbogen in haar ogen. ‘Wat zeg je nou, Peabody?’

‘Ik mag nooit *bad cop* zijn. Ik wil een keertje de überbitch spelen, en dan mag jij de sympathieke zijn. Hij snikte toen ze hem in de auto stopten. Zo *bad* zal ik niet eens hoeven zijn. Bovendien,’ mompelde ze, ‘ben ik hoofdonderzoeker.’

‘Prima.’ Eve leunde achteruit. ‘Jij betaalt de drankjes.’

*

Jimmy K snikte nog steeds toen ze bij Verhoor naar binnen liepen. Peabody keek hem nors aan. ‘Peabody, rechercheur Delia, en Dallas, inspecteur Eve, in Verhoor met Rogan, Jimmy K, over de moord op Ochi, Charlie, en gerelateerde beschuldigingen.’

‘Ik heb niemand vermoord!’ jammerde Jimmy K.

‘Man, hou toch je kop dicht.’ Peabody legde het dossier met een klap op tafel, haalde er de foto van de dode uit en legde die er met een klap bovenop. ‘Zie je dat, Rogan? Dat hebben jij en je vriendjes gedaan.’

‘Nietwaar. Nietwaar.’

‘En dit.’ Ze legde de foto’s van mevrouw Ochi neer, de close-ups van haar bebloede hoofd, haar blauwe oog, haar opgezwollen kaak. ‘Jij vindt het zeker leuk om ouwe vrouwtjes in elkaar te slaan, lullhannes.’

‘Heb ik niet gedaan.’

Peabody maakte aanstalten om overeind te springen.

‘Ho, wacht even.’ Eve speelde haar rol mee en legde een hand op de schouder van haar partner. ‘Geef hem een kans, oké? Hij ziet er een beetje shaky uit. Ik heb een koud drankje voor je meegebracht, Jimmy K. Wil je een blikje cola?’

‘Ja man, graag.’ Hij nam het van haar aan en klokte het achterover. ‘Ik heb niemand vermoord, echt niet.’

‘We hebben getuigen, klootzak.’

‘Niks d’r van.’ Jimmy K schudde zijn hoofd tegen Peabody. ‘Er was niemand toen we naar binnen gingen en Skid heeft de camera gemold. Dus vergeet het maar met die getuigen.’

Mijn hemel, dacht Eve, wat een idioot. ‘Ben je vandaag in Ochi’s Market geweest?’ vroeg ze hem. ‘Met Bruster Lowe, ofwel Skid, en Leon Slatter, ofwel Slash?’

‘Oké, ja. We wilden wat te knabbelen, weet je wel? We zijn daar wat gaan halen.’

‘Mollen jullie altijd de camera wanneer jullie iets te knabbelen gaan halen?’ vroeg Peabody.

‘We waren gewoon wat lol aan het trappen, weet je wel?’

‘Lol?’ brulde Peabody en ze hield de foto van Ochi vlak voor het gezicht van Jimmy K. ‘Is dit lol trappen?’

‘Nee man, nee rechercheur. Dat heb ik niet gedaan.’

‘Rustig maar, Jimmy K,’ zei Eve en ze wachtte tot hij keek voordat ze Peabody een afkeurende blik toewierp. ‘Je weet dat jammers verboden zijn, ook zelfgemaakte.’

‘Ja,’ zuchtte hij. ‘Maar het was gewoon een soort van experiment. Ik klus soms wat in een e-store, en dan leer je wel eens wat. Leerzame shit. Ik zei tegen die gasten dat ik een jammer kon maken van de shit die we hadden liggen en ze hadden allemaal zoiets van “Bullshit, mother-fucker, no way.” Maar ik heb het ze bewezen. Ik heb er echt uren aan gewerkt, man. We hadden wat spul genomen. Je weet wel hoe dat gaat als je aan het chillen bent.’

‘Ja,’ knikte Eve, ‘snap ik.’

‘We hebben hem uitgeprobeerd, en Slash z’n comp was totaal gefuckt. Dat is toffe shit, man. Skid en ik gingen helemaal stuk. Slash werd een beetje pissig, dus hij wil het ding van me afpakken en ik probeer het vast te houden en ik druk per ongeluk op de knop. Wordt-ie gezapt. Jezus, je had hem moeten zien springen. We lachten ons helemaal kapot. We traptten wat lol, zaptten elkaar een paar keer, deden nog wat uppers. En toen kregen we honger, weet je, en we zeiden, fuck it, we gaan naar Ochi, halen wat te knabbelen, spelen wat met de zipzap. Zo noemden we dat ding, de zipzap. Ik heb hem zelf gemaakt.’

Hij zei het met duidelijke trots en Eve zag dat Peabody medelijden met hem had.

‘Dat is echt knap, Jimmy K,’ zei Eve en ze gaf Peabody onder tafel een trap.

‘Klootzak die je bent.’ Peabody zette weer een hard gezicht. ‘Dus jullie gingen naar Ochi’s Market om van ze te jatten, de zaak aan gort te slaan, die mensen aan gort te slaan, met een verboden apparaat dat de beveiliging onklaar maakte en elektronische lading uitstraalde? En jullie hadden knuppels bij je?’

‘Oké, luister, luister nou effe.’ Hij duwde met zijn handen de lucht naar beneden. ‘We waren high en hadden honger. Ochi heeft goed knabbelspul, maar die ouwe jaagt ons steeds weg, heeft zelfs een keer een paar smerissen naar het huis van de ma van Skid gestuurd, alleen maar omdat we een paar dingen omver hadden gegooid. We wilden